

Sygn. akt XII Ga 455/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2015r

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SO Agata Pierożyńska

Sędzia: SO Marta Kowalska

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Protokolant: Z-ca Kierownika Sekret. Rafał Bielski

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015r w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo - akcyjnej w K.

przeciwko D. B.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 25 kwietnia 2014r sygn. akt V GC 1636/13/S

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddala;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego koszty procesu w kwocie 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych);

III. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 2.093,00 zł (dwa tysiące dziewięćdziesiąt trzy złote).

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) sp. z o.o. sp. k. w K. domagała się zasądzenia od pozwanego D. B. kwoty 17.850 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu.

Na uzasadnienie swojego roszczenia podała, że na podstawie umowy najmu lokali użytkowych z dnia 11 kwietnia 2011 r. wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 18.450,00 zł tytułem czynszu za grudzień 2011 r. W międzyczasie pozwany rozwiązał umowę, która była umową terminową zawartą na lat 10, bez podania ważnej przyczyny i zdał lokal powodowi 5 stycznia 2012 r. Strona powodowa podała, że nie uznała rozwiązania umowy za skuteczne. Wskazała, że pozwany nie zapłacił należności z faktury za grudzień 2011 r., a także za styczeń 2012 r.

Nakazem zapłaty z dnia 12 marca 2013 r., wydanym w postępowaniu upominawczym, uwzględniono powództwo wraz z kosztami postępowania.

Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Podniósł, że umowa uległa rozwiązaniu za porozumieniem stron, o czym świadczy fakt wydania stronie powodowej lokali, odebrania przez nią kluczy oraz podpisania protokołu zdawczo – odbiorczego. Wskazał pozwany, że przekazanie lokalu miało nastąpić w grudniu 2011 r., ale zostało przesunięte na 5 stycznia 2012 r., w związku z czym faktura za czynsz za grudzień 2011 r. powinna być rozliczona z uiszczoną przez najemcę kaucją. Podał także, że zakwestionował fakturę VAT nr (...) za styczeń 2012 r., o czym informował stronę powodową.

Wyrokiem wydanym dnia 25 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, Sąd Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 17.850 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 10 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 3.310 zł tytułem kosztów postępowania (pkt II).

Bezsporny w sprawie był fakt zawarcia przez strony w dniu 11 kwietnia 2011 r. umowy najmu lokalu użytkowego, wydania, a następnie zdania przedmiotowego lokalu, opuszczenia przez pozwanego w/w lokalu, a następnie wynajęcia go innemu podmiotowi. Pozwany nie kwestionował również zasadności naliczenia należności czynszowych za grudzień 2011 r., kwoty i treści faktury nr (...) oraz treści pisemnej umowy najmu.

W oparciu o dowody z dokumentów, z zeznań świadków B. Ł. i I. B. oraz z zeznań pozwanego i częściowo zeznań przedstawiciela strony powodowej Sąd Rejonowy ustalił, że strona powodowa (...) sp. z o.o. sp. k. w K. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z pozwanym umowę najmu mocą której oddała do używania i korzystania lokale użytkowe położone w budynku przy ul. (...) w K.. Na podstawie tej umowy pozwany był zobowiązany do uiszczania czynszu w wysokości 15.000 zł (netto) miesięcznie płatnego do 10 dnia każdego miesiąca z góry (§4 ust. 1 i 2 umowy najmu). Oprócz czynszu pozwany był zobowiązany pokrywać koszty eksploatacji lokali. Umowa została zawarta na czas określony 10 lat od dnia 1 kwietnia 2011 r. z opcją automatycznego przedłużenia na kolejne 5 lat (§ 12 ust.1 i 2). Umowa przewidywała możliwość wypowiedzenia umowy przez wynajmującego (§ 12 ust. 3). Zgodnie z zapisem § 6 umowy na zabezpieczenie należności czynszowych najemca wpłaca kaucję w wysokości 20.000 zł, rozliczenie kaucji następuje w terminie do 45 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy. stosownie do treści § 6 ust. 3 uiszczona kaucja przepada na rzecz wynajmującego w każdym przypadku przedterminowego rozwiązania umowy przez najemcę z przyczyn leżących po jego stronie, co nie zwalnia najemcy od odpowiedzialności odszkodowawczej względem wynajmującego w przypadku gdy szkoda przewyższa wysokość kaucji. Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany wypowiedział umowę najmu pismem z dnia 19 grudnia 2011 r., wskazując jako przyczynę rozwiązania umowy swój stan zdrowia – nawrót choroby oraz przyczyny ekonomiczne. W piśmie tym pozwany wskazał termin przekazania lokalu na dzień 2 stycznia 2012 r. zgodnie z informacją uzyskaną od pracownika (...) prowadzonej przez A. O. (1). Agencja ta prowadzi obsługę nieruchomości stanowiącej przedmiot najmu. W związku z tym, że w dniu 2 stycznia 2012 r. pracownicy agencji nieruchomości, która miała uczestniczyć w odbiorze lokalu mieli dzień wolny, ostatecznie dokonano przekazania i odbioru najmowanego lokalu w dniu 5 stycznia 2012 r. Z czynności tej sporządzono protokół, podpisany min. przez A. O. (2) i D. B.. Pozwany opróżnił lokal z rzeczy i zwrócił klucze do lokalu. Pozwany nie ma dostępu do tego lokalu, który został wynajęty innemu podmiotowi. Na podstawie umowy wystawiono pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 18.450,00 zł tytułem czynszu za miesiąc grudzień 2011 r. Wystawiono także fakturę nr (...) za czynsz najmu za styczeń 2012 r., która zawierała ostateczne naliczenie czynszowe. Mimo upływu terminu do zapłaty zakreślonego w w/w fakturach VAT pozwany nie uregulował opisanych powyżej należności. Pismem z dnia 20 listopada 2012 r. strona powodowa oświadczyła, że dokonuje potrącenia kwoty 600 zł stanowiącej należne pozwanemu koszty zasądzone w sprawie sygn. V GC 1471/12/S z kwotą należności 18.450 zł z tytułu faktury nr (...) i wzywa do zapłaty pozostałej części należności czynszowych za grudzień 2012 r. W odpowiedzi pozwany zakwestionował zasadność wystawienia faktury za styczeń 2012 r., wskazując, że uiszczona kaucja winna być rozliczona z fakturą za czynsz za grudzień 2011 r. Żądanie pozwu zgłoszone przez (...) sp. z o.o. sp.k. w K. przeciwko D. B. w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2012 r. sygn. akt V GC 1417/12/S nie obejmowało żądania zapłaty należności objętej fakturą nr (...) tytułem należności za miesiąc styczeń 2012 r.

Mając za podstawę tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Sąd uznał, że umowa najmu z dnia 11 kwietnia 2011 r., zawarta na czas oznaczony, została rozwiązana przez czynności konkludentne, o czym świadczą: zdanie lokalu przez najemcę i odbiór lokalu przez wynajmującego oraz związany z tym fakt sporządzenia protokołu, opuszczenie i opróżnienie lokalu przez najemcę, brak dostępu do lokalu najemcy po tym terminie i wynajęcie tego lokalu innemu podmiotowi. Sąd wskazał, że w spornej umowie strony przewidziały możliwość jej wypowiedzenia tylko przez wynajmującego ze wskazaniem przesłanek takiego wypowiedzenia (§ 12 ust. 3), natomiast nie przewidziały możliwości skutecznego jej rozwiązania przez najemcę przed upływem terminu, co jednak nie zmienia faktu, że do takiego rozwiązania doszło poprzez konkludentne zachowanie wynajmującego. W ocenie Sądu umowa została skonstruowana korzystnie dla wynajmującego bez zachowania równorzędności stron umowy oraz przysługujących im uprawnień. Treść tej umowy nie narusza jednakże zasady swobody umów określonej w art. 353¹ k.c., ponieważ stronami umowy byli przedsiębiorcy, a umowa została zawarta po prowadzonych rozmowach i pozwany miał pełną swobodę podjęcia decyzji o podpisaniu umowy. Sąd zwrócił uwagę, że umowa okazała się być niekorzystna dla pozwanego nie tylko z uwagi na brak zapisów o możliwości wypowiedzenia umowy przez najemcę z ważnych powodów, ale także z uwagi na postanowienie zawarte w § 6 ust. 3 umowy. Zapis ten przewiduje każdorazowy wypadek kaucji na rzecz wynajmującego w przypadku rozwiązania umowy przez najemcę z powodów leżących po jego stronie. Zapis ten z prawnego punktu widzenia należy, zdaniem Sądu I instancji, zakwalifikować jako postanowienie przywidujące karę umowną za przedterminowe rozwiązanie umowy. Zapis ten jest skuteczny w świetle regulacji art. 483 k.c. i art. 484 k.c. W ocenie Sądu Rejonowego skoro pozwany z uwagi na stan zdrowia uznał, że nie podoła dalszemu wykonywaniu umowy, wynajmujący zasadnie przyjął zdanie lokalu, przy czym w świetle powołanych zapisów umowy był uprawniony do zatrzymania uiszczonej kaucji w całości. Żądanie bowiem kary umownej nie wymaga wykazania szkody wierzyciela, gdyż kara umowna należy się w przypadku ziszczenia przesłanki, dla której została zastrzeżona w umowie. Na tej podstawie wynajmujący był uprawniony do zatrzymania kaucji jako kary umownej. Sąd stwierdził, że naliczenie należności czynszowej za cały styczeń 2012 r. było nieuzasadnione, ponieważ doszło do rozwiązania umowy, a termin przekazania lokalu ustalono według wskazania wynajmującego. Jednakże okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o przedmiocie sporu albowiem żądanie pozwu dotyczy należności za grudzień 2011 r., a jak ustalono zatrzymanie kaucji było zasadne na innej podstawie (jako kary umownej). Jako podstawę rozstrzygnięcia wskazał Sąd § 4 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 ust. 3 umowy najmu z dnia 11 kwietnia 2011 r. oraz art. 680 w zw. z art. 659 § 1 k.c. i art. 483 k.c. O kosztach postępowania orzekł Sąd na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Pozwany wniósł apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości i domagając się jego zmiany przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że pozwany jednostronnie wypowiedział umowę najmu z przyczyn leżących po jego stronie, a strona powodowa to zaakceptowała konkludentnym zachowaniem mimo, że umowa nie przewiduje możliwości skutecznego jej rozwiązania przez najemcę, co stanowi również naruszenie § 3 art. 673 k.c. w zw. z art. 680 k.c. przez niezastosowanie go
- naruszenie art. 483 § 1 k.c. przez jego zastosowanie, mimo, że ust. 3 § 6 przewiduje karę umowną jedynie w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez pozwanego, a nadto wyłącznie gdyby zobowiązanie pozwanego miało charakter niepieniężny
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. wobec dokonania dowolnej oceny zeznań stron i pisma pozwanego z dnia 19 grudnia 2011 r. skutkujące ustaleniem, że pozwany wypowiedział umowę z przyczyn leżących po jego stronie

W uzasadnieniu apelacji pozwany podniósł, że umowa mogła ulec wygaśnięciu jedynie na podstawie porozumienia stron, co miało miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ strona powodowa zaakceptowała propozycję najemcy wrażeń w piśmie z dnia 19 grudnia 2011 r. i odebrała lokal. Skoro strony zgodnie rozwiązały umowę, to przyczyny takiej decyzji były prawnie obojętne, a zatem ustalenie, że wynajmującemu należy się kara umowna zgodnie z ust. 3 § 6 umowy i art. 483 k.c. jest błędem logicznym, ponieważ ust. 3 wyraźnie stanowi, że przedterminowe rozwiązanie umowy

musi być dokonane tylko przez pozwanego i nie dotyczy sytuacji rozwiązania umowy na mocy porozumienia. Dalej wywiódł apelujący, że zobowiązanie najemcy ma charakter pieniężny, zatem zapis o karze umownej jest nieważny, a strona powodowa nie podnosiła, że doszło do konwersji w skuteczne postanowienie zastrzegające umowne odsetki za opóźnienie.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji jako bezzasadnej oraz zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

Podkreśliła strona powodowa, że dokonując odbioru lokalu w sposób konkludentny wyraziła zgodę na rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie pozwanego, a zatem przysługiwała jej kara umowna za rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie najemcy (§ 6 ust. 3 umowy). Stwierdziła, że kara umowna zabezpieczała należyte wykonywanie umowy przez pozwanego, m. in. trwałość umowy, co jest świadczeniem niepieniężnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesione w niej zarzuty okazały się być zasadne.

Dla oceny roszczenia strony powodowej istotne znaczenie mają okoliczności związane z kwestią ustania stosunku zobowiązaniowego łączącego strony, a w szczególności ocena tych okoliczności na tle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Nie jest kwestionowane w sprawie, że strony zawarły umowę najmu lokali użytkowych na czas oznaczony (10 lat), a umowa nie przewidywała możliwości jej wypowiedzenia przez najemcę. Jedynym podmiotem uprawnionym do wypowiedzenia umowy w świetle jej treści (§ 12 ust. 3) był wynajmujący. Pozwany najemca w dniu 19 grudnia 2011 r. przedłożył stronie powodowej pismo, w którym podał, że „w związku z pogarszającym się stanem zdrowia – nawrotem choroby oraz złą sytuacją finansowo – ekonomiczną” zmuszony jest do rezygnacji z najmu lokalu i „chciałby zdać lokal w dniu 2 stycznia 2012 r. o godzinie 12:00”. W reakcji na to pismo doszło do odbioru lokalu od pozwanego, przy czym z uwagi na nieobecność pracowników agencji nieruchomości zajmującej się obsługą przedmiotowego lokalu, termin odbioru wyznaczono na 5 stycznia 2012 r. Strony, tj. pozwany oraz przedstawiciel powodowej spółki (...), podpisały protokół zdawczo – odbiorczy. Pozwany opróżnił lokal i zwrócił klucze do niego. Przy takim przebiegu wydarzeń twierdzenia strony powodowej, że nie było zgody na rozwiązanie umowy nie znajdują uzasadnienia. Skoro w odpowiedzi na pismo najemcy doszło do odbioru lokalu, podpisania (bez zastrzeżeń) protokołu zdawczo – odbiorczego, odbioru kluczy, a następnie wynajęcia lokalu innemu podmiotowi, to zachowanie stron musi być odczytane jako zgodne rozwiązanie umowy najmu. Za stanowiskiem takim przemawia już sama treść pisma pozwanego z dnia 19 grudnia 2011 r. W piśmie tym bowiem pozwany nie posługuje się sformułowaniem „wypowiadam umowę”, nie podaje terminu wypowiedzenia ani nie powołuje się na przepisy prawa tę kwestię regulujące. Pozwany wskazuje w tymże piśmie na okoliczności zmuszające go do rezygnacji z najmu lokalu i wyraża wolę zdania lokalu w terminie 2 stycznia 2012 r. Strona powodowa mimo, iż lokal oraz klucze do niego od pozwanego odebrała i podpisała protokół zdawczo – odbiorczy, w pozwie zajęła stanowisko, że pozwany wypowiedział umowę zawartą na czas oznaczony i nie doszło do porozumienia co do rozwiązania umowy. Temu stanowisku pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty zaprzeczył, twierdząc, iż strony porozumiały się i rozwiązały umowę. W ocenie Sądu Okręgowego pozwany wykazał zasadność swojego stanowiska. Zachowania stron, ich sekwencja i kontekst sytuacyjny poszczególnych działań wskazuje, że strony zgodnie rozwiązały łączący je stosunek obligacyjny. Strona powodowa nie wykazała, że traktowała oświadczenie pozwanego zawarte w piśmie z dnia 19 grudnia 2011 r. jako wypowiedzenie umowy, abstrahując od tego, że umowa takiej możliwości nie przewidywała. Wyrażenie zgody na zdanie lokalu przez pozwanego w zaproponowanym terminie przypadającym na początek stycznia 2012 r. (przesunięcie o 3 dni nastąpiło z uwagi na nieobecność prezesa zarządu powodowej spółki i przerwę w pracy agencji nieruchomości), odebranie tego lokalu i kluczy do niego potwierdzone podpisem prezesa zarządu powodowej spółki, spisanie liczników nie może być odczytane inaczej jak zgoda na rozwiązanie umowy stosownie do wniosku pozwanego. Zeznania przedstawiciela powodowej spółki (...) nie dają podstawy do przyjęcia, że opisane zdarzenia należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez pozwanego wbrew jej zapisom, ponieważ zeznania te są mało konkretne, a nadto stanowią wyraz subiektywnej oceny strony co do skutków zaistniałych okoliczności faktycznych. Z zeznań tych wynika, że G. O. zasadniczo nie zajmował się zakończeniem stosunku najmu, gdyż czynności te prowadzili pracownicy agencji

nieruchomości. Jednocześnie z jego zeznań oraz z zeznań świadka B. Ł. i z dokumentu w postaci protokołu zdawczo odbiorczego wynika, że G. O. uczestniczył w odebraniu lokalu i podpisał protokół z tej czynności. W tej sytuacji za wiarygodne i usprawiedliwione okolicznościami należy uznać twierdzenia pozwanego, że po otrzymaniu pisma z dnia 19 grudnia 2011 r. strony się porozumiały i z dniem 2 stycznia 2012 r. (przy uwzględnieniu zaproponowanego przez stronę powodową terminu odbioru lokalu na 5 stycznia 2012 r., uzasadnionego przerwą noworoczną) ich kontrakt ustał. Podsumowując, w kontekście pisma pozwanego z dnia 19 grudnia 2011 r. i dalszych zachowań stron, przyjmując trzeba, że to nie sam pozwany był uczestnikiem rozwiązania umowy, ale zgodnie obie strony.

Wobec powyższego kaucja wpłacona przez pozwanego przy zawarciu umowy nie uległa przepadkowi, ale powinna zostać przeznaczona na pokrycie należności czynszowych za grudzień 2011 r. Zgodnie z zapisami umowy (§ 6 ust. 3), uiszczona kaucja przepada na rzecz wynajmującego w każdym przypadku przedterminowego rozwiązania umowy przez najemcę z przyczyn leżących po jego stronie. W sytuacji, gdy wynajmujący doszedł do porozumienia z najemcą co do rozwiązania umowy najmu przyjęcie, że kaucja wpłacona przez najemcę przepadła nie jest usprawiedliwione. W konsekwencji zapis § 6 ust. 3 umowy najmu nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. W tym miejscu zauważyć trzeba, że w umowie z dnia 11 kwietnia 2011 r. użyte zostało pojęcie "kaucja", natomiast strona powodowa wywodziła w piśmie z dnia 30 lipca 2013 r. zatytułowanym „Duplika”, że kaucja spełniała również funkcję kary umownej i została przeznaczona „w pierwszej kolejności na pokrycie szkody związanej z zerwaniem przez pozwanego kontraktu opisanej w fakturze VAT nr (...)”. Stanowisko strony powodowej nie było jednakże konsekwentne, gdyż w pozwie twierdziła, że z kaucji uiszczonej przez pozwanego w kwocie 20.000 zł potrąciła swoją wierzytelność z tytułu czynszu najmu za styczeń 2012 r. opisaną w fakturze VAT nr (...). Z kolei w odpowiedzi na apelację strona powodowa wyjaśniła, że w § 6 ust. 3 umowy najmu zastrzeżona została kara umowna na zabezpieczenie świadczenia niepieniężnego, tj. trwałości umowy. Nie sposób zatem przyjmując, w świetle zmiennego i niejednolitego stanowiska strony powodowej, że w § 6 ust. 3 umowy najmu zastrzeżona została kara umowna w celu zabezpieczenia roszczenia związanego z naruszeniem przez kontrahenta obowiązku trwałości umowy przez okres 10 lat. Takie twierdzenia przedstawiła bowiem strona powodowa dopiero w odpowiedzi na apelację, odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu apelacyjnego nieważności zapisu o karze umownej zastrzeżonej na wypadek niewykonania zobowiązania pieniężnego. Nie wykazała jednakże strona powodowa, że taki był cel omawianego zapisu umownego, w szczególności, że tak ów zapis rozumiały obie strony i zgodnie go przyjmowały. Przeciwnie – z samych tylko pism procesowych strony powodowej wynika, że interpretacja w § 6 ust. 3 umowy najmu budziła wątpliwości, skoro raz była mowa o kaucji, a raz o karze umownej. Skoro nie przedstawiła strona powodowa żadnego dowodu na okoliczność zastrzeżenia kary umownej na wypadek niewykonania przez pozwanego świadczenia niepieniężnego, tj. zobowiązania do trwania w stosunku najmu przez 10 lat, to nie może skutecznie zatrzymać kaucji wpłaconej przez pozwanego na zabezpieczenie swojego roszczenia z tego tytułu lecz z kaucji powinny zostać rozliczone należności czynszowe pozwanego.

Powództwo wobec tego nie zasługuje na uwzględnienie i podlegać musi oddaleniu, a zaskarżony wyrok zmianie, o czym orzeczono w pkt I sentencji na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c.

Konsekwencją niewykazania zasadności roszczenia i oddalenia powództwa jest zmiana orzeczenia o kosztach procesu zawartego w zaskarżonym wyroku. Strona powodowa przegrała niniejszy proces, a zatem zobowiązana jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zmianami) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa wynosząca 17 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt III wyroku na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 oraz § 13 ust. 1 pkt 1 w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. Na poniesione przez pozwanego koszty postępowania apelacyjnego złożyły się: opłata od apelacji w kwocie 893 zł oraz koszty zastępstwa procesowego wynoszące 1.200 zł.

SSR K. Szyska